

Amsterdam, 24 juni 2020

Hallo Mari,

Nou, bij mij heeft het ook een tijdje geduurd voordat ik de spreekwoordelijke pen weer opvatte, maar hier ben ik dan. Van de week sprak ik iemand die zich voorstelde hoe het over dertig jaar zou zijn. Dertig jaar, zoveel is dat nou ook weer niet, maar dan ben ik vijfentachtig als ik het mag halen. Zeven jaar vooruitkijken is dan helemaal een kwestie van haasten, want we zijn er bijna.

De versoepelingen tuimelen over elkaar heen. Vandaag mocht ik voor het eerst sinds de *lockdown* van de verpleeghuizen op 20 maart mijn moeder weer op haar eigen kamer bezoeken, samen met mijn vader. Vooraf hadden we op een checklist allerlei vragen moeten beantwoorden over onze gezondheid en ook moeten beloven dat we de anderhalve meter afstand zouden bewaren. Maar wat wil je, die twee oudjes hadden elkaar al die maanden niet meer aangeraakt, dus bij binnenkomst reikten zij elkaar toch de hand, nog heel keurig.

Ik heb ze vandaag allebei met vers gewassen handen over hun rug geaaid.

In deze dagen sta ik er vaak bij stil hoe er in onze maatschappij met ouderdom wordt omgegaan. Mijn moeder wordt allerliefst verzorgd hoor, in het verpleeghuis, daar niet van, maar we leven wel in een land waar de dag waarop het pensioen van kracht wordt, ook min of meer het eind van je maatschappelijke waarde bepaalt. Of zie jij dat anders?

In mijn ideale wereld bestaat er een basisinkomen voor iedereen en kan iedereen haar/zijn talenten en kwaliteiten een leven lang blijven inzetten. Nu ik zelf ouder aan het worden ben, voel ik steeds duidelijker dat er een groot verschil is tussen wie je bent en hoe je jasje, je buitenkantje, zich houdt, door de jaren heen. Daarover in een andere brief meer. Maar vooruitlopend daarop: wat een geweldig avontuur om steeds meer van het leven zelf, van de connectie tussen mensen wereldwijd, tussen gebeurtenissen en spullen te mogen ervaren en begrijpen.

Grappig dat je al een beeld bij mij hebt, ik heb dat ook van jou, maar over het algemeen zit ik ernaast wat dat betreft. Ik heb je beeld niet opgezocht, maar ik zie je voor me: knappe vrouw, lang en rossig, sproetjes, gulle schaterlach. Klopt het?

Door het noemen van je beroep kwam er in één klap ook een witte doktersjas bij het plaatje, en je ziet jezelf ook als (eeuwig) diplomatenkind. Toevallig heb ik vele jaren lang via mijn bedrijf in communicatie- en taaltrainingen de taaltoetsen afgenomen bij de kandidaten voor het 'diplomatenklasje'. Jammergenoeg hield dat op een bepaald moment op, maar zo gaat dat in het leven, nu is het iets van het verleden en het aflopen van deze opdracht ging bijna gelijk over in het starten van een stichting voor verhalenkunst. Het is meestal waar wat ze zeggen: waar een deur dicht gaat, opent altijd een andere deur.

Nog meer over mezelf, in antwoord op jouw vragen. Ik woon in Amsterdam Osdorp-de Aker. Spaarndam heb ik vaak befietst tijdens tochten op mijn inmiddels gestolen racefiets (dochter van 23 die hem heeft geleend en in voorbereiding op een fietstocht alvast in de auto van haar vriendje heeft gelegd, de avond ervoor, grrrrr. Die van hem erbij trouwens, en die was écht duur!). Wat een mooie plek. Ben er ook eens naar het dorps huis geweest voor een toneelstuk van een van onze vorige regisseurs. Leuk! Een geweldig decor, in elkaar getimmerd door de mensen van de aanzienlijke plaatselijke toneelvereniging, herinner ik mij.

Verder: getrouwd, net de 27e trouwdag gevierd, maar al 32 samen met Kees. En twee kinderen: een zoon van 25 en een dochter van 23. Ik houd van plezier maken met andere mensen, ik houd van vriendenentjes en daarnaast houd ik er zó van om een echte levenspartner te hebben.

Wat een mooie namen hebben jouw kinderen en wat een zalige leeftijden. Ja, de vragen die ze jou stellen, horen zo bij het onbevangen kind zijn en vragen uit echte interesse.

Toevallig volg ik een 21-daagse meditatiecyclus van Deepak Chopra over Overvloed, maar dan verspreid over 21 weken, begeleid door iemand die ik al heel lang ken. Vandaag ging het over hoe liefde, of de behoefte eraan, of de poging haar af te dwingen, maar liefde, hoe liefde motiveert in alles, alles, alles. Ook een onderwerp om over uit te weiden.

Maar nu even terug naar de toekomst. Ik ben oprecht geïnteresseerd in jouw visie op zorg over zeven jaar. En dus ook over de kijk op ouderdom. Zou daar iets in veranderen? Er zijn culturen waar je nooit als nutteloos wordt beschouwd op basis van je leeftijd. Hoe komt het toch dat dat in Nederland zo is geworden? Overwaardering van de jeugd en de uiterlijke schoonheid die dat impliceert, angst voor de dood en dan maar laatdunkend doen over de nadering daarvan?

Ik weet dat als je iets wilt bereiken in de toekomst, je daarvoor nu al de zaden moet planten. Ik houd zelf erg van oude mensen, natuurlijk vanwege de verhalen die ze kunnen vertellen, maar ook om hoe ze naar dingen kijken. Hebben we niet jong én oud nodig om ons te verhouden tot de gebeurtenissen in de wereld, om ook een gevoel van evolutie te ervaren, van verandering? Volgens mijn man worden steeds meer mensen bewust van hun verhouding tot de wereld; ik kan zelf nogal pessimistisch worden over de toekomst van de mensheid, maar hij ziet juist dat er veel positieve beweging is. Zullen we daarover denken: hoe het over zeven jaar gesteld is met de verhoudingen tussen de generaties? Gaat daar iets in veranderen door dit coronatijdperk?

Je schrijft dat je dit jaar veertig wordt. Wanneer dan? Ach, ik weet het nog zo goed. Ik vierde het aan de Sloterplas, in de watersportvereniging aldaar waar ik zelf een of twee jaar daarvoor een zeilcursus had gevolgd, zonder veel succes overigens. Wat een zoete leeftijd, Mari, echt! Ik begon toen ook met een nieuwe opleiding: verkorte deeltijd pabo. Ik heb vervolgens ook vijf jaar voor de klas gestaan, maar negen jaar geleden, tijdens het eindejaarsuitje ben ik van de boot gestapt in Monnikendam en heb ik mijn collega's die verder voeren uitgezwaaid. Heel symbolisch allemaal.

Ik zou inmiddels ook wel weer iets willen leren. Iets met planten en kruiden denk ik. Het lijkt me dat we allebei bewuster willen omgaan met de dingen om ons heen. Wat een fijne schrijverscombinatie! (Ik denk niet dat *Schrijven naar de toekomst* aanmeldingen had van mensen die hier om de hoek bij de McDonalds hun voer kopen en vervolgens hun verpakkingen in de berm gooien, maar als dat wel het geval is: fijn dat ze me niet aan zo iemand heeft gekoppeld. Ja toch?)

Ik houd het hier even bij lieve Mari, want het wordt donker. Het is zo'n zeldzame avond waarop je tot laat op het terras kunt zitten; ik woon bijna aan de Haarlemmerringvaart en heb een terras op het water. Zojuist vliegt er een vliegtuig over, wat was het heerlijk toen die even helemaal afwezig waren!

Alle liefs,
Gwen